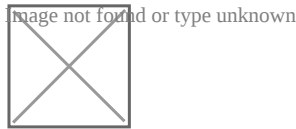

Αν η εξομολόγηση είναι ένα δικαστήριο, τότε βγάζει μόνο αθώους! (αρχιμ. Θεοδόσιος Μαρτζούχος, Εφημέριος Ι.Ν. Αγ. Ιωάννου Χρυσοστόμου Πρεβέζης)

/ [Πεμπτουσία](#)

Κάποιος κλέβει δύο κότες από το κοτέτσι του παπά και μετά από καιρό αποφασίζει να το εξομολογηθεί!

- Πάτερ μου έκλεψα δύο κότες!*
- Να τίς επιστρέψεις, λέει ο παπάς.*
- Πάτερ μου, τις θέλετε εσείς;*
- Εγώ, του λέει ο παπάς. Όχι. Να τις δώσεις σε κείνον που τις πήρες.*
- Εκείνος δεν τις θέλει.*
- Ε! Τότε κράτα τες.*

paterikiorthodoxia.com

Πάρα πολλές φορές η διάθεσή μας είναι ίδια. Να υπεκφύγουμε! Γι αυτό έκανα την σκέψη, και με αφορμή την περίοδο που διανύουμε, να πούμε λίγες διασαφήσεις για αυτό το πελώριο θέμα και τις τόσες συγχύσεις που συνήθως έχει. Φανταζόμαστε ότι με το να πάω να εξομολογηθώ πάω σ' ένα δικαστήριο... Πολλοί άνθρωποι λένε κιόλας, όταν έρθουν να εξομολογηθούν, «πως θα με δικάσεις τώρα παπούλη». Φανταζόμενοι ότι βρίσκονται μπροστά σ' ένα, έστω του Θεού, δικαστή φυσικά αγωνιούν και φοβούνται όπως όλοι μας στο δικαστήριο. Ενώ, αν θεωρήσουμε ότι η εξομολόγηση είναι ένα δικαστήριο, είναι το μόνο δικαστήριο που βγάζει μόνο αθώους. Γιατί στην εξομολόγηση πηγαίνει κάποιος για να αθωωθεί. Δεν πάει για να καταδικαστεί. Ακριβώς για να προλάβει την καταδίκη πάει. Πάει να αθωωθεί πριν καταδικαστεί. Οπότε αντιλαμβάνεται κανείς πόσο στραβό είναι, σε μια τέτοια κίνηση γνησιότητας, να μπερδεύει τα πράγματα είτε συνειδητά είτε ασυνειδήτως.

Πριν που ακούσαμε το μικρό αυτό αστείο η ανέκδοτο, μας φάνηκε πάρα πολύ γελοίο, να λέει ο άνθρωπος που έκλεψε τις κότες απ' τόν ίδιο τις θέλεις, να ακούει το όχι, και να γίνεται ένας κύκλος τυπικά εντάξει και ουσιαστικά διαστροφικός.

Ακριβώς όμως, εδώ μπαίνουν μερικά θέματα, που χρειάζονται επεξηγήσεις. Τι σημαίνει μετάνοια. Τι είναι μετάνοια. Ένα θέμα γεμάτο παρανοήσεις. Και ας ξεκινήσουμε από μακρύτερα.

Ακούγοντας την λέξη τι λέμε αμέσως; Ότι αυτό είναι μια εκκλησιαστική λέξη, μια θρησκευτική λέξη, είναι έκφραση της θρησκευτικής γλώσσας. Πόσες γλώσσες όμως υπάρχουν; Η θρησκευτικότητά μας είναι μέσα στη ζωή η έξω από την ζωή; Μήπως είναι ξένη από την ζωή τελικά; Πάρα πολλές φορές κάνουμε το εξής μπερδεμα: Φανταζόμαστε την σχέση μας με την εκκλησία ένα κομμάτι της ζωής μας που είναι κάπου σε μια άκρη· σε μια αφορμή επετειακή (Χριστούγεννα-Πάσχα)·

σ ένα γεγονός που δεν μας αφορά ολόκληρους, αλλά μας αφορά, μονάχα κατά την σκέψη ή σε κάποια άκρη του μυαλού μας αν θέλετε. Και οι περισσότεροι άνθρωποι, οι σημερινοί άνθρωποι, αυτοί που περπατάνε στο τώρα (και μεις στο τώρα περπατάμε, αλλά καμμιά φορά βρισκόμαστε στον κόσμο μας) φαντάζονται ότι τέτοιου είδους θέματα είναι δραστηριότητες που δεν τους αφορούν. Ίσως εμείς φταίμε για την τοποθέτηση και εκείνων. Εμείς ζούμε στραβά μέσα μας την υπόθεση, την εκλαμβάνουν και κείνοι, ακόμα πιο στραβά. Και βλέποντάς μας λένε: αυτά εμένα δεν με νοιάζουν· δεν έχω καμμία διάθεση να σκάψω μέσα σε σκουπίδια. Γιατί φαντάζονται την μετάνοια ή την εξομολόγηση μια ενασχόληση με πράγματα που είναι σάπια, βρώμικα, λανθασμένα. Καταντούν λοιπόν αυτά τα θέματα ξύλινη γλώσσα. Έχει περάσει μια εκκλησιαστική γλώσσα ξύλινη, η οποία λέει «πνευματική ζωή», «ο πνευματικός άνθρωπος», «τι κάνεις με την πνευματική σου ζωή». Πόσες ζωές έχει ο άνθρωπος; Μία έχει, δεν έχει δύο. Δεν μπορεί να είναι δύο άνθρωποι ο καθένας μας, ένας καθημερινός κι ένας κυριακάτικος· ένας επίσημος κι ένας ανεπίσημος· ένας που φαίνεται κι ένας που κρύβεται· ένας που θέλει να παρουσιάζεται κι ένας που λειτουργεί πίσω από το παραβάν. Και ακριβώς αυτού του είδους τα μπερδέματα ξεκινάνε γιατί όπως είπα και πριν η θρησκευτική μας ζωή δεν είναι όλη μας η ζωή.

Προσέξτε εδώ υπάρχει μία λεπτομέρεια που χρειάζεται επεξήγηση.

Προσδιορίζοντας «θρησκευτική ζωή», παθαίνουμε κρυάδα στη προοπτική αυτό που ξέρουμε ως θρησκευτική ζωή, να γίνει ολόκληρή μας η ζωή. Γιατί φανταζόμαστε: πήγα στην εκκλησία; Κρατάω και μερικά πράγματα χοντρικώς; Καλά είμαι. Από κει και μετά μπορώ να κάνω αυτό ετούτο ή τ άλλο. Όμως η διδασκαλία της εκκλησίας και η υγεία των πραγμάτων λέει ότι ο Χριστός είναι η εκκλησία. Και η εκκλησία είναι η ζωή των ανθρώπων. Άμα αυτό δεν το ξεκαθαρίσουμε μέσα μας από κει και μετά θα μπερδευτούμε.

Εμείς έχουμε το εξής μπέρδεμα: Το Χριστό και την Εκκλησία τα φανταζόμαστε ιδέες και πνευματικά θέματα. Ενώ την ζωή μας μία καθημερινότητα, που κυλάει στον δικό της τον ρυθμό και μας κλέβει και μας μπερδεύει αν θέλετε. Ο Χριστός ήρθε στον κόσμο όχι για να φτιάξει πνευματική ζωή στους ανθρώπους! Σκεφτείτε το απλούστατο: πόσες φορές χρησιμοποιούμε την έκφραση «αυτοί είναι πνευματικοί άνθρωποι» για ανθρώπους που ασχολούνται με τα γράμματα. Έτσι, με τον ίδιο τρόπο λέμε , και «πνευματική ζωή» για την ενασχόληση θα λέγαμε με τα θεολογικά γράμματα, ενώ δεν είναι αυτό πνευματική ζωή. Γιατί δεν υπάρχει πνευματική ζωή. Υπάρχει η ζωή του Χριστού και της Εκκλησίας και η ζωή χωρίς τον Χριστό και την Εκκλησία. Η διαφοροποίηση ταξινομείται ουσιαστικά όχι διανοητικά μόνον.